

Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU MÄÄRUS (apellatsioonikoda)

28. mai 2013 *

Menetlus — Kohtukulude kindlaksmääramine — Advokaaditasu — Institutsiooni esindamine advokaadi poolt — Hüvitamisele kuuluvad kulud

Kohtuasjas T-278/07 P-DEP,

Luigi Marcuccio, elukoht Tricase (Itaalia), esindaja: advokaat G. Cipressa,

hageja,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: J. Currall, C. Berardis-Kayser ja G. Gattinara,

kostja,

mille ese on kohtukulude kindlaksmääramine pärast Üldkohtu 20. oktoobri 2008. aasta otsust kohtuasjas T-278/07 P: Marcuccio *vs.* komisjon (EKL AT 2008, lk I-B-1-59 ja II-B-1-407),

ÜLDKOHUS (apellatsioonikoda),

koosseisus: president M. Jaeger, kohtunikud N.J. Forwood (ettekandja), I. Pelikánová, A. Dittrich ja L. Truchot,

kohtusekretär: E. Coulon,

on teinud järgmise

määruse

Asjaolud, menetlus ja poolte nõuded

- 1 Üldkohtu kantseleisse 18. juulil 2007 saabunud hagiavaldusega esitas Luigi Marcuccio Euroopa Liidu Kohtu põhikirja I lisa artikli 9 alusel apellatsioonkaebuse, paludes tühistada Euroopa Liidu Avaliku Teenistuse Kohtu (esimene koda) 11. mai 2007. aasta otsus kohtuasjas F-2/06: Marcuccio *vs.* komisjon (EKL AT 2007, lk I-A-1-137 ja II-A-1-749), millega Avaliku Teenistuse Kohus jättis vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata tema hagi, millega ta palus tühistada Euroopa Ühenduste Komisjoni otsus lõpetada menetlus personalieeskirjade artiklis 73 ette nähtud hüvitiste maksmise kohta apellandiga toimunud õnnetuse tõttu.

* Kohtumenetluse keel: itaalia.

- 2 Üldkohus jättis 20. oktoobri 2008. aasta otsusega kohtuasjas T-278/07 P: Marcuccio vs. komisjon (EKL AT 2008, lk I-B-1-59 ja II-B-1-407) apellatsioonkaebuse rahuldamata ning jättis L. Marcuccio kohtukulud tema enda kanda ning mõistis temalt välja komisjoni kohtukulud selles menetluses.
- 3 L. Marcucciote adresseeritud 3. mai 2011. aasta kirjaga, mille koopia saadeti tema advokaadile, meenutas komisjon eelkõige, et ta juba esitas L. Marcuccio advokaadile 8. juuli 2010. aasta kirjaga nimekirja üheksast kohtuotsusest ja -määrusest, sealhulgas eespool viidatud 20. oktoobri 2008. aasta otsus kohtuasjas Marcuccio vs. komisjon, milles kohtukulud mõisteti välja L. Marcucciolt, ning summad, mida komisjon igas kohtuasjas kandis. Käesolevas kohtuasjas nõutakse 4500 euro suurust summat, mis tasuti advokaat A. Dal Ferrole 25. septembri 2007. aasta õigusteenuse osutamise lepingu alusel. Apellandile adresseeritud 5. mai 2011. aasta kirjas, mille koopia saadeti tema advokaadile, parandas komisjon trükivea, mis puudutas üksnes märget kogusumma kohta, mida apellandilt 24 kohtuasja, sh käesoleva kohtuasja raames kohtukulude osas nõuti.
- 4 Kuna pooled hüvitatavate kulude suhtes kokku ei leppinud, siis esitas komisjon Üldkohtu kantseleisse 20. juulil 2012 saabunud dokumendiga Üldkohtu kodukorra artikli 92 lõike 1 alusel käesoleva taotluse kohtukulude kindlaksmääramiseks, millega ta palub Üldkohtul määrata temale kohtuasjas, milles tehti eespool viidatud 20. oktoobri 2008. aasta kohtuotsus Marcuccio vs. komisjon, hüvitatavate kuuluvaks summaks 4500 eurot ning mõista käesoleva kohtukulude kindlaksmääramise menetluse kulud välja L. Marcucciolt.
- 5 L. Marcuccio palub 21. augustil 2010 esitatud seisukohtades Üldkohtul määrata, et komisjoni esitatud taotlus tehtaks talle teatavaks ning et toimikust jäetaks välja lisad 7, 9 ja 10, jätta kohtukulude kindlaksmääramise taotlus vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata või teise võimalusena määrata hüvitatavate kulude summaks 1400 eurot ning mõista käesoleva menetluse ja Üldkohtule käesoleva menetlusega asjatult tekitatud kulud välja komisjonilt.
- 6 Üldkohus otsustas kodukorra artikli 14 alusel ja apellatsioonikoja ettepanekul suunata kohtuasja laiendatud koosseisule.

Õiguslik käsitlus

Taotlus teha teatavaks kohtukulude kindlaksmääramise taotlus

- 7 Kõik L. Marcuccio väited selle kohta, et on rikutud võistlevuse põhimõtet, kuna käesolev taotlus tehti teatavaks mitte talle, vaid tema advokaadile G. Cipressale, tuleb tagasi lükata. Sellega seoses tuleb meenutada, et oma apellatsioonkaebuses, milles tehti eespool viidatud 20. oktoobri 2008. aasta kohtuotsus Marcuccio vs. komisjon, valis M. Marcuccio kohtudokumentide kättetoimetamise aadressiks G. Cipressa aadressi vastavalt kodukorra artikli 44 lõikele 2 ja artikli 138 lõikele 1, nii et samas kohtuasjas kohtukulude kindlaksmääramise taotluse teatavakstegemine toimus kehtiva korra kohaselt vastavalt kodukorra artiklile 100 nimetatud advokaadile. Kuna L. Marcucciol oli niisiis võimalik esitada oma seisukohad vastavalt kodukorra artikli 92 lõikele 1, mida ta ka tegi, siis on võistlevuse põhimõtet täielikult järgitud. Seega tuleb tema nõue, et komisjoni taotlus tehtaks talle teatavaks, jätta rahuldamata.

Kohtukulude kindlaksmääramise taotluse vastuvõetavus

- 8 Samuti tuleb tagasi lükata L. Marcuccio argumendid, millega seatakse kahtluse alla käesoleva taotluse vastuvõetavus põhjendusel, et 3. ja 5. mai 2011. aasta kirjad (vt eespool punkt 3) temani ei jõudnud, mistõttu kodukorra artikli 92 lõike 1 tähenduses hüvitatavate kulude vaidlustamist ei saaks käesoleva taotluse esitamisel tuvastada. Kuigi on tõsi, et komisjon esitas selles osas tõendi ainult 5. mai 2011. aasta kirja saatmise kohta, ei vaidlusta L. Marcuccio ei seda, et G. Cipressa sai 8. juuli

2010. aasta kirja kätte, ega seda, et viimati nimetatud kirjas viidati käesolevas taotluse aluseks olevale kohtuasjale ning märgiti hüvitatavate kuludena kohtukulude osas ära 4500 euro suuruse summa, ega lükka ümber, et ta ei ole teinud komisjoniga kokkulepet hüvitatavate kulude summa suhtes. Lisaks ei väida L. Marcuccio ei seda, et ta on komisjonile teatanud, et G. Cipressale, kes hetkel jätkuvalt esindab teda käesolevas kohtuasjas, antud volitus ei hõlma või enam ei hõlma sellise kohtuotsuse täitmise tagajärgi, millega temalt kohtukulud välja mõisteti, või võimalikku kohtukulude kindlaksmääramise menetlust, ega seda, et G. Cipressa on komisjoni nendest asjaoludest teavitanud. Mis puudutab argumenti, et 3. ja 5. mai kirjad ei sisalda tõendeid, mis võimaldaksid hinnata komisjoni nõuete põhjendatust, siis piisab, kui märkida, et ükski kodukorra säte ei kohusta poolt oma nõudeid dokumenteerima ühenduse võtmise staadiumis, mis eelneb kohtukulude kindlaksmääramise taotluse esitamisele. Selles osas on Üldkohtus kodukorra artikli 92 lõikes 1 ette nähtud menetluses täielikult järgitud võistlevuse põhimõtet. Seega tuleb käesoleva juhu asjaolusid arvestades tõdeda, et esiteks oli L. Marcucciol võimalus vaidlustada komisjoni poolt eespool viidatud 20. oktoobri 2008. aasta kohtuotsuse Marcuccio vs. komisjon täitmiseks nõutud summat ning teiseks, et L. Marcuccio tegevus võrdub vaidlustamisega kodukorra artikli 92 lõike 1 tähenduses.

- 9 Vähem kui kahe aasta pikkune aeg, mis jääb eespool viidatud 20. oktoobri 2008. aasta kohtuotsuse Marcuccio vs. komisjon kuulutamise ja 8. juuli 2010. aasta kirja saatmise vahele, ei ole pealegi ebamõistlik, kuna olles apellandi vastaspooleks reas kohtuasjades, on olukorra mõistliku lahenduse seisukohast põhjendatud, et komisjon esitab apellandile oma nõuded mitmete kohtuasjade kohta, mis on nüüdseks lahenduse leidnud. Nagu nähtub 3. mai 2011. aasta kirjast, mille sisu õigsust L. Marcuccio vaidlustanud ei ole, sisaldas 8. juuli 2010. aasta kiri kohtukulude tasumise nõudeid üheksas kohtuasjas, millest viimane leidis lahenduse 23. märtsil 2010. Neil asjaoludel ei ole L. Marcucciol igal juhul alust leida, et komisjon loobus oma õigusest nõuda temale tekitatud kulude hüvitamist. Seega tuleb tagasi lükata L. Marcuccio argumendid, mille kohaselt komisjoni taotlust ei esitatud mõistliku aja jooksul. Kuna hüvitatavate kulude suhtes ei ole pooled kokku leppinud, siis tuleb komisjoni taotlus tunnistada seega vastuvõetavaks ning määrata kindlaks komisjonile hüvitatavad kulud asjas, milles tehti eespool viidatud 20. oktoobri 2008. aasta kohtuotsus Marcuccio vs. komisjon.

Kohtukulude kindlaksmääramise taotluse põhjendus

Komisjoni kantud kulude hüvitatavus

- 10 Kodukorra artikli 91 punkti b kohaselt kuuluvad hüvitamisele menetlusega seotud poolte vältimatud kulud, eelkõige reisi- ja elamiskulud ning esindaja-, nõustaja- või advokaaditasud.
- 11 Sellest sättest tuleneb, et hüvitatavad kulud piirduvad ühelt poolt Üldkohtu menetlusega seotud kulude ning teiselt poolt kuludega, mis on sel eesmärgil olnud vältimatud (Üldkohtu 23. märtsi 2012. aasta määrus kohtuasjas T-498/09 P-DEP: Kerstens vs. komisjon, punkt 13).
- 12 Lisaks tuleb märkida, et kui üheski liidu õigusnormis ei ole määratud reguleeritud, on Üldkohus vaba hindama kohtuasja faktilisi asjaolusid, arvestades kohtuvaidluse eset ja laadi, selle olulisust liidu õiguse vaatevinklist, kohtuasja keerukust, töömahtu, mida kohtuvaidlus võis eeldada menetluses osalenud esindajatelt või nõustajatelt, ning poolte menetlusega seotud majanduslikke huvisid (eespool viidatud kohtumäärus Kerstens vs. komisjon, punkt 14).
- 13 Üldkohus arvestab hüvitatavate kohtukulude summat kindlaks määrates kõigi kohtuasja asjaoludega kuni kohtukulude kindlaksmääramise kohtumääruse tegemiseni, sh kohtukulude kindlaksmääramise kohtumäärusega seotud vältimatute kuludega (eespool viidatud kohtumäärus Kerstens vs. komisjon, punkt 15).

- 14 Euroopa Kohtu põhikirja artikli 19 esimesest lõigust, mida põhikirja artikli 53 esimese lõigu kohaselt kohaldatakse Üldkohtule, nähtub selles osas, et liidu institutsioonid võivad kasutada advokaadi abi. Advokaadi tasu on seega hõlmatud menetlusega seotud poolte vältimatute kulude mõistega (eespool viidatud kohtumäärus *Kerstens vs. komisjon*, punkt 20), ilma et institutsioon peaks tõendama, et selline abi oli objektiivselt põhjendatud (vt selle kohta Euroopa Kohtu 31. jaanuari 2012. aasta määrus kohtuasjas C-323/06 P-DEP: komisjon *vs.* Kallianos, punktid 10 ja 11). Seega tuleb tõdeda, et kuigi asjaolu, et komisjon kasutas kahte esindajat ja ühte advokaati, ei mõjuta nende kulude võimalikku hüvitatavust, kuna miski ei võimalda neid kulusid põhimõtteliselt välistada, võib see mõjutada nende menetlusega seotud kulude summa kindlaksmääramist, mis lõpuks hüvitamisele kuuluvad (eespool viidatud kohtumäärus *Kerstens vs. komisjon*, punkt 21). Seega ei ole tegemist hagejate võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumisega, kui kostjaks olev institutsioon otsustab kasutada advokaadi teenuseid teatud kohtuasjades, samas kui teistes kohtuasjades esindavad teda tema teenistujad.
- 15 Mis tahes muu hinnang, mis seaks institutsiooni õiguse nõuda advokaaditasu täielikku või osalist hüvitamist sõltuvusse tingimusest, et tõendatakse „objektiivset” vajadust advokaadi teenuste järele, kujutaks endast tegelikult kaudset piirangut Euroopa Kohtu põhikirja artikli 19 esimeses lõigus tagatud vabadusele ning paneks liidu kohtule kohustuse asendada teenistusüksuste töö korralduse eest vastutavate institutsioonide ja asutuste hinnang enda hinnanguga. Selline ülesanne ei ole aga koosõlas ei Euroopa Kohtu põhikirja artikli 19 esimese lõigu ega sisestruktuuri alase pädevusega, mis liidu institutsioonidel ja asutustel liidu kohtutes oma kohtuasjade korraldamisel on. Seevastu selle arvesse võtmine, et lisaks asjaomasele advokaadile osales üks või mitu esindajat, on koosõlas liidu kohtule antud hindamispädevusega kohtukulude kindlaksmääramise menetluse raames kodukorra artikli 91 punkti b alusel (vt eespool punktid 10–12).
- Hüvitatavate kulude summa
- 16 Selleks et eespool punktis 12 loetletud kriteeriumide alusel hinnata menetlusega seotud tegelike kulude vältimatust, peab taotleja esitama täpsed andmed (vt selle kohta Euroopa Kohtu 17. veebruari 2004. aasta määrus kohtuasjas C-321/99 P-DEP: DAI *vs.* ARAP jt, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 23, ning 20. mai 2010. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-12/03 P-DEP ja C-13/03 P-DEP: Tetra Laval *vs.* komisjon, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 65). Kuigi selliste andmete puudumine ei takista Üldkohtul õiglaselt hinnates määrata kindlaks hüvitatavate kulude summat, peab Üldkohus andmete puudumisel hindama taotleja väiteid ilmingimata kitsalt (vt Üldkohtu 24. oktoobri 2011. aasta määrus kohtuasjas T-176/04 DEP II: Marcuccio *vs.* komisjon, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 27 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 17 Mis puudutab käesolevas asjas kõigepealt töömahtu, mida kohtuvaidlus võis komisjonilt eeldada, siis tuleb arvestada asjaoluga, et L. Marcuccio apellatsioonkaebus sisaldas kuute väidet, millest esimene käsitles faktiliste asjaolude moonutamist, teine põhjenduse täielikku puudumist, kolmas mõiste „isikut kahjustav meede” väära kohaldamist, neljas kohtuvaidluse olulise punkti osas otsuse tegemata jätmist ja *clare loqui* põhimõtte rikkumist, viies *ei incumbit probatio qui dicit et non qui negat* põhimõtte rikkumist ning kuues menetlusnormide rikkumist Avaliku Teenistuse Kohtu menetluses. Eeltoodud arvestades ilmneb, et sellest võis tuleneda suurem töömaht, kui võiks kohtuasja olemust arvesse võttes oodata.
- 18 Teiseks, mis puudutab kohtuvaidluse eset, laadi ja majanduslikku huvi, siis tuleb märkida, et need väited esitati Avaliku Teenistuse Kohtu määruse peale, millega jäeti vastuvõetamatusesse tõttu läbi vaatamata nõue tühistada komisjoni otsus lõpetada menetlus Euroopa Ühenduste ametnike personalieeskirjade artiklis 73 ette nähtud hüvitiste maksmise kohta. Need väited seavad kahtluse alla Avaliku Teenistuse Kohtu hinnangu mitmes aspektis, mille kohta komisjon peab seisukoha võtma, mida ta ka oma vastuses tegi.

- 19 Kolmandaks, mis puudutab kohtuvaidluse olulisust liidu õiguse vaatevinklist ning asja keerukust, siis nähtub eelnevatest kriteeriumitest, et tegemist ei olnud eriti olulise või keeruka asjaga.
- 20 Käesolevas asjas nõuab komisjon 4500 euro suurust summat, mis vastab kindla määra alusel tema institutsioonivälise advokaadiga kokkulepitud summale. Sissejuhatuseks tuleb meenutada, et liidu kohus ei ole pädev määrama kindlaks tasusid, mida pooled peavad maksma oma advokaatidele, küll aga peab kohus määrama kindlaks summa, mille ulatuses saab kohtukulud sisse nõuda poolelt, kellelt need välja mõistetakse (vt Euroopa Kohtu 10. septembri 2009. aasta määrus kohtuasjas C-204/07 P-DEP: C.A.S. vs. komisjon, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 13 ja seal viidatud kohtupraktika; vt Üldkohtu 13. veebruari 2008. aasta määrus kohtuasjas T-310/00 DEP: Verizon Business Global vs. komisjon, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 29 ning 31. märtsi 2011. aasta määrus liidetud kohtuasjades T-5/02 DEP ja T-80/02 DEP: Tetra Laval vs. komisjon, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 55 ja seal viidatud kohtupraktika). Samamoodi ei mõjuta see, et tasu on kindla määraga, hüvitatavate kulude summa hindamist Üldkohtu poolt, kuna kohus tugineb kohtupraktikas kindlalt väljakujunenud kriteeriumidele ning täpsetele andmetele, mida pooled peavad talle esitama. Kuigi selliste andmete puudumine ei takista Üldkohtul määrata õiglaselt hinnates kindlaks hüvitatavate kulude summat, peab Üldkohus andmete puudumisel taotleja väiteid hindama ilmtingimata kitsalt, nagu märgiti eespool punktis 16.
- 21 Sellega seoses täpsustab komisjon, et institutsiooniväline advokaat hindas *ex post* oma töötundide arvuks 17 tundi hinnaga 250 eurot tunnis ning eelkõige tegeles ta vaidlustatud kohtumääruse ja apellatsioonkaebuse analüüsi, kohtupraktika uurimise ja vastuse apellatsioonkaebusele koostamise ning komisjoni esindajatega konsulteerimisega toimiku lõpliku vormistamiseks. Komisjon märgib samuti, et tema institutsiooniväline advokaat hindab kõnealuse kohtuasjaga seotud bürookulude summaks 250 eurot.
- 22 Hüvitatavate kulude summa kindlaksmääramise asjakohaseid kriteeriume arvestades tuleb tõdeda, et nii komisjoni institutsioonivälise advokaadi tundide arv kui ka tema tunnimäär on kohased. Mis puudutab advokaadi kulusid, siis tuleb nentida, et advokaadi poolt kantud administratiivkulude põhjendamiseks ei ole esitatud ühtegi dokumentaalset tõendit. Kulude kohta käivate märgete ja nende hinnangulise summa mittevastavus oleks aga eriti nõudnud selliste tõendite esitamist. Seega vastavalt eespool punktis 20 meenutatud kohtupraktikale tuleb hüvitatavaid kulusid õiglaselt hinnata ja määrata nende kogusummaks 4300 eurot, mis võtab arvesse kõiki kohtuasja asjaolusid kuni käesoleva kohtumääruse tegemise kuupäevani.
- 23 Kuna see järeldus ei põhine kohtukulude kindlaksmääramise taotluse lisadel 7, 9 ja 10, siis ei pea rahuldama L. Marcuccio taotlust nende lisade toimikust kõrvaldamise kohta. Kuna komisjoni tegevus käesolevas menetluses ei tekitanud Üldkohtule kulusid, mida oleks võinud vältida, siis ei ole vaja menetleda L. Marcuccio taotlust, et komisjonilt tuleb Üldkohtu kasuks välja mõista mis tahes summas hüvitis.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (apellatsioonikoda)

määrab:

L. Marcuccio poolt Euroopa Komisjonile hüvitamisele kuuluvate kulude kogusummaks on määratud 4300 eurot.

Luxembourgis 28. mail 2013

Kohtusekretär
E. Coulon

President
M. Jaeger